

MELÓDIÁK A SZIGETELŐSZALAGRÓL

KOPECZKY L ÁSZL Ó

ETIKETT

Az autóutak parkingnak nevezett karavánszerájaiban külön kutyatoalett is van.

Itt történt a malőr:

Bodriguez, a büszke és nemes spániel, a női kutyavécébe akart bemenni, de az Illem Néni — nyilván helyesen — útját állta.

Bodriguez természetesen eszeveszett ugatásba kezdett. Úgy volt, hogy kutyarendőrt kell hívni.

A Napfény Autóútjának (Lyon—Salon de Provence) jobb oldali szakasza két táborra szakadt. (Természetesen a veszteglőkre gondolk.)

P. Csőszök: A kutya nem mehet ki! (be)

P. Liberálisok: A kutyát be kell engedni! (hadd menjen ki)

Akik az első számú variánsra voksoltak, azzal támasztották alá érveiket, hogy:

a) az erkölcs globálisan kötelező jellegű,

b) a torlódásokat kerülni kell.

Az oppozíció (pontosabban: oppo-oppozíció, vagyis az ellenzők ellenzéke) szerint:

I.) a szükség erkölcsöt bont,

II.) a torlódás elkerülhető, ha mindenki mindenhová.

Látható, hogy két világnézet ütközik itt.

Egyefelől: a maradandó hagyomány, a társadalmi normák tiszteletben tartása, másfelől: a merev szabályokat megváltoztatni akaró praktikum, amely egyúttal rugalmasabb erkölcsöket is feltételez.

De — s itt kapcsolódom én a dilemmához — lehet-e, szabad-e emberi szempontokkal terhelni a kutyák spontán világát?

S ha igen, milyen mértékben?
 Én mindenesetre mosom kezeimet!
 De lesz itt más mosnivaló is . . .

VASÁRNAP DÉLELŐTT

Úgy festek ezen az álmos délelőttön, mint egy ellenőr, aki a külváros rózsaít számlálja össze, a házak állapotát konstatálja lelkesen és fejcsoválva, a szérűre kicsapott járművek számát veti össze a regiszterrel.

Dallamos léptekkel szövöm az útírányt, kerülve az ugatástól visszhangzó udvarokat.

Ez az én andalgásom felrezzent egy unatkozó rendőrt. Csendben utánam ered.

Nem megyek gyorsan, hogy elhagyhasson.

Mikor szintben vagyunk, ildomos mozdulattal köszönt. Megköszörüli a torkát:

— Sétálunk?

— Leltározok.

— Nocsak! Mit?

— Az „itt és most”-ot.

— Értem . . . Valami papírja természetesen van ehhez a munkához?

— Természetesen nincsen.

— Úgy értem . . . kinek a megbízásából?

— Saját megbízásom. — Rávigyorgok: — Piszok egy szőrszálhasogató főnököm van.

— Igen . . . Hát akkor jó lesz egy közönséges személyi is.

— Személyi mi?

— Igazolvány.

— Ne nevetesse ki magát! . . . Vasárnap délelőtt, ragyogó napfényben, a Külső-Bekecs Soron? . . . Még egy zsebkendő sincs nálam. Ha orrot akarnék törölni, kölcsönkérném a magáét.

— Az én orrom?

— Lótusz!

— Miféle hang ez?!

— A Lótusz papírzsebkendő.

— Ja? . . . Nos, hát akkor sétálunk együtt a harmadik sarokig.

- Miért? Mi van ott?
- Órszoba.

Szvitem a szék mögött toporog. Felettese szemben ül velem. Egész időig kereste a hangját. Most megvan.

— Szóval nem tudja igazolni magát?

— Dehogynem... P. Endre... December 12 utca, 13. Telefon 73001... Ellenőrizheti.

Elegáns mozdulatokkal tárcsáz, majd felnéz ártatlankék szemével, miután a vonal túlsó végéről válasz érkezik:

— Maga van a készüléknél... Akar e g y m á s s a l beszélni?

HAJÓTÖRÖTT

Az Óceánon gumicsónakban ülök.

Visz az ár Rio felé.

Fél órája hagytam abba a hiábavaló evezést. Túlságosan is fáradt vagyok ahhoz, hogy kétségbeessek.

A barnás sziklapart egyre haloványabb. Pici hangyák a fürdőzők.

A Nap irgalmatlanul pörköl.

... Száznéhány nap múlva... Haitin... egy csokoládébarna kisgyerek kihalássza majd a hullámokon táncoló csónakot, kiborít belőle egy nagy rakás csontot (vigyázat az a csontszínű izé, az nem lapocka, hanem az evező lapátja!), és önfeledten pancsikál az azúrkék öbölben...

Rokonai és ismerősei immár sohasem tudják meg, mi történt Kovács P. Jenővel, helyettes művezetővel, 24703 SZALÁCS, Jávorfa utca 2-4, III/6 (kétszer csengetni!)...?

Motorcsónak dübörög a közelben.

— Hahóóó!... Jól van?

— Nem mondhatnám...

— Óhajtja, hogy kivontassuk a partra?

— Köszönöm, igen.

Átszállok. Csónakom összehajtogatják.

— Legyen szíves bediktálni a mentőnaplóba a nevét.

— Képzeljék: elfelejtettem...!

SZIZIFUSZ

Két doboz benzinnel botorkálok a vak éjszakában.

Leküldtek a hegyről, mert a kicsiből kifogyott.

Most hét kilométert kell gyalogolnom a fekete semmibe kanyargó ösvényen, hogy felérjek a kialudt szemű járműhöz. (Szakadék & túskebokor.)

A városka végénél elmaradoztak a lámpák.

Fázom. Távolban haló moraj, villámlások: zivatar közeleg.

Körmeim fájnak, mert az olajoskannából benzintartállyá vedlett dobozokon nincsen fogó. Csúsznak ki a kezemből.

Kissé sántítok is.

Hatalmas kő húzza le a jobbzebemet.

A táj meglehetősen rossz hírű. Ha megtámadna valaki, nem leszek védtelen.

Igaz, hogy hozzávághatnám a benzint is . . .

De akkor kezdek mindent előlről!

NÁTHÁSOK BALLADÁJA

Produkción az óriás kultúrkombinát előtt:

Citera kopott lánán (hangerosító fából!). Érzelmes balladát énekel orrhagon a hosszú hajú férfigyermek. Meztelen nyakán sál.

A dal előtt elnézést kért, hogy kissé rekedt, mert megfázott.

A dal:

. . . Roxan, a lánghajú leány csepp topánkájában tipeg harmatos fűvön. Röpke tündérfátyol: pici csipkezebkendője a zöld pázsitra hull.

Jön a trubadúr, térdre ereszkedik a tündér-patyolat mellé, és . . .

Rendőrautó szirénázik odébb a nagybulváron.

Fél percre megsüketülünk.

Mi történhetett ezalatt a dalban?

Ha van isten, a trubadúr jól kifújta az orrát.

MIKOR A SZOFRÉN MESÉLNI KEZD

„Volt egyszer . . .”

„Az ördögbe is! Nem . . . Volt kétszer . . .”

LÁZBAN

Írás közben kifogyott a tintám.

Utálok az örökírót, de ha kihűl a kohó, nehéz lesz újra fel-fűteni.

Íme, nem is ír folyamatosan. Mocskol, és fehér foltokat hagy. Ha visszaolvasom a művet, nehéz lesz áthidalni ezeket a szakadá-sokat. Mindegy, most nem érek rá töprengeni! A lendület úgy so-dor, mint a lavina a pásztorkunyhót.

Uram isten!... Mind nagyobbak a pusztá közök!

Már csak villanásnyi a betű.

K i f o g y o t t . . .

Országot egy ceruzacsonkért!

Remegő kézzel dobálom össze a fiókot.

Itt van... de most bújik előlem... A masinák még dübörögnek odabenn, de ha ebben a minutumban nem...

Győzelem, szívem!

Körmöm hegyével szorítom. Ki-kiesik görcsös ujjaim közül.

Ez nem lehet igaz!

Hegyezni kell!!

... S i k e r ü l t . . . (Bal kezem vérzik egy kissé.)

A befejezés teljes pompájában felizzik a szemem előtt... Már csak...

De ezzel aligha!

Körmeim súrolják a papírt...

— Micsoda kézirat, Mester!... Látszik, hogy gigászi küzdelmet vívott az elemekkel.

— Úgy bizony...

— Az elhalványuló tinta... az ikrás vegyiron... fehér szöveg-minta árok a papíron... Aztán a ceruza... Vastagon... vékonyan... lehetefinoman... És ismét fehér árkok...

— A körmeim.

— De a legdrámaibb ez az óriásbetűkkel rótt lap-alja... Mint-ha robbanás tépdeste volna meg, s taszította el egymástól a lila be-tűket. Mondja, Mester — mi ez?

— Szilvalekvár...